

Sygn. akt V CSK 173/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. B. i K. B.

przeciwko F. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 538/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja powodów powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że zachodzą omawiane przesłanki. Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazali bowiem, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny, a jego rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozpoznania sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W uzasadnieniu wniosku skarżący przedstawili wyłącznie własne, subiektywne poglądy nie znajdujące oparcia ani w treści art. 130⁴ k.p.c., ani w doktrynie. Przepis ten nie

reguluje zasad postępowania dowodowego w zakresie oceny sądu co do potrzeby przeprowadzenia danego dowodu, ale nakłada na stronę obowiązek pokrycia kosztów czynności połączonej z wydatkami i reguluje skutki uiszczenia lub nieuiszczenia zaliczki w pełnej lub niepełnej wysokości, co skarżący zdają się błędnie utożsamiać z nałożeniem na sąd obowiązku przeprowadzenia czynności, nawet jeżeli dojdzie on do wniosku, że jest zbędna.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem skarżących upatrujących istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Ponadto nie można ocenić naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. jako oczywistego, skoro z uwagi na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego uprawnienie, o którym w nim mowa, przysługuje także sądowi drugiej instancji i nie może być podstawą skutecznego zarzutu twierdzenie o dopuszczeniu przez sąd dowodu z urzędu. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi na tle motywów zaskarżonego wyroku, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).